

Hundeliv: Marianne Bløndal har hele livet haft et utroligt tag på hunde, som hun behandler som individer med hver sin karakter – og respekt for at de er rovdyr.

AF ELISABETH LUMBY

Laura er en hund efter hash. Bomba er vild med sprængstof. Tyson har bidt sig fast i Washingtons øre, mens Kikki og Madonna ugenert sover til middag kind mod kind, og Pelle er gået i gang med de rå løg i køkkenet på den smukke, men noget forsømte gård langt ude på landet, hvor hele banden på 18 hunde og mennesker i alt netop er flyttet ind.

Det lyder som enhver landkommunes mareridt om en tilflytterfamilie fra stenbroen. Men Laura er for nylig tiltrådt i en god fast stilling hos politiet, hvor hun har afløst en anden af husets beboere som narkohund.

Bomba, der ligesom Laura er en labrador, står også til rådighed med sin ekspertise. Tyson, Washington, Kikki og Madonna er engleblide og meget kælnere fire måneder gamle hvalpe, der bliver store, flotte og lydige American Staffordshire Terriers – en pittbull-type som stadig er tilladt – ligesom deres mor, Brutalis. En søster til dem er solgt.

Og Pelle er en hyggehund, en fransk bulldog, som har det bedst i umiddelbar nærhed af sin ejer, Marianne Bløndal, der sammen med de 16 hunde og sin samlever Poul, der er narkohundefører, er ved at sætte skik på gården uden for Skæ-

Hvaså, skal vi lege?» synes Washington at spørge. Den er en af Marianne Bløndals fire engleblide pittbull-hvalpe.

Foto: Liselotte Sabroe.

Med snuden i sporet

vinge og indrette den til Kennel Pimpernel, hvor man også tager sig af træning af problemhunde – og deres ejere.

Marianne Bløndal er uddannet veterinærsygeplejerske og har studeret og trænet hunde i 40 år. Hendes medfødte håndlag til at opdrage og berolige selv meget adfærdsvanskelige hunde har givet hende kælenavne som »hundehviskeren« – efter »hestehviskeren« Monty Roberts – og »hundeejernes

svar på Sigrid Riise«, den landskendte småbørnseksperter.

Hun har nu fået det blå stempel af sin metode til at give hvalpene færtpreg af f.eks. sprængstof, hash og narkotika så at sige med moder-mælken fra bl.a. Rigspolitiets Politihundeskole og en hollandsk professor.

»Metoden er meget enkel og meget effektiv. Man kan allerede fra hvalpens første dag præge den ved at smøre dens mors dievorter med

den pågældende fært. Frem til hvalpen kan stå på egne ben, kan man tage den fra moderen lige før et måltid og holde den sammen med en klud med den ønskede fært, mens man kærtegner den,« fortæller Marianne Bløndal.

»Når hvalpen er ca. 17 dage gammel og kan stavre lidt rundt selv, kan man lægge et spor af hakket råt kød ud på en avis eller lignende og trække en klud med færten ad samme spor. Efterhånden gør man fær-

sporet mere indviklet under hensyntagen til hvalpens fysiske formåen, og svækker kødsporet,« siger hun.

Samtidig lærer man hvalpen søgekommandoen ved at lade hvalpen se genstanden blive smidt i et lettere skjul samtidig med, at man siger kommandoen.

Når den har lært kommandoen, går man videre med at lade den starte søgningen uden at have set genstanden blive kastet i skjul. Og

så skal man naturligvis rose den gevaldigt, når den finder den ønskede genstand. Som altid, når en hund har arbejdet, får den lidt snudepuf og en kæletur, der begynder med ansigt og snude og fortsætter over hele kroppen ned over rumpen, fortæller Marianne Bløndal, der skal til at træne en »trøffel-hund« til nogle venner, der vil starte en restaurant i Frankrig.

For et halvt år siden uddannede Marianne Bløndal sammen med

dyrlæge Poul Persson, fra Dyrlægeklinikken i Frederiksværk, en »kantarelhund« til kokken Jan Friis-Mikkelsen, der driver restaurant Tinggården i Frederiksværk.

»Min labrador havde lige fået hvalpe, og sammen valgte vi en af dem, som vi lavede tidlig færtpregning på efter Mariannes principper. Den reagerer kun på danske kantareller. Hverken kantareller fra Østeuropa eller Sverige siger den noget, selv om de er helt friske,« fortæller Poul Persson, der også flere gange har oplevet Marianne Bløndal som »hundehvisker«.

»Vi havde på klinikken en hund, der skulle have fjernet stingene efter en operation. Men den var meget aggressiv allerede ude i venteværelset, og der var ingen af os, der kunne komme til den. Tilfældigvis kommer Marianne, som vi har samarbejdet med i årevis, forbi. Hun gik lige hen til hunden, lagde sine hænder på dens nakke, og hunden vendte på en tallerken. Vi kunne fjerne stingene uden at bedøve den,« siger Persson.

»Det drejer sig først og fremmest om at vise hunden, hvem der er herre,« forklarer Marianne Bløndal.

»Hunde er rovdyr, der vil angribe, når de er bange. Det skal man have respekt for. Den eneste grund til, at jeg ikke bliver angrebet, er, at jeg angriber først. Jeg fastholder den i et nakkegreb samtidig med, at jeg presser den på nogle punkter på hovedet og nakke, hvor jeg har set, at de nyfødte hvalpe bliver slikt af deres mor. Så falder den til ro,« siger Marianne Bløndal.

»Men, hvis der kommer en 50 kilo tung rasende rottweiler efter mig, er jeg den, der springer ind og får smækket døren grundigt i,« indrømmer hun med et smil.